

[Sønderup.]

alle de Reguleringer og Restriktioner, hvis de skulde føres ud i Livet i det Omfang, som det ærede Medlem antydede.

Der er ingen, der i Dag, alle Forhold taget i Betragtning, vil benægte Nødvendigheden af Indgreb baade her og dér, men det kan kun være i store Linier og inden for specielle Omraader, der kan være Tale om at sætte noget i System, i modsat Fald omkommer det hele egentlig i sig selv. Det er en fuldkommen umulig Opgave at administrere Restriktioner af det Omfang, som det ærede Medlem i den Tale antydede at han ønskede gennemført.

Man har nu og da, som vi hørte det for ikke saa længe siden, gjort sig lystig over, at Venstre ikke i det Omfang, som det gerne vilde, har været i Stand til at løse Baandene baade her og dér. Ja, det gælder i det Tilfælde, som det altid gælder, at der skal Tid til alt. Det, det efter min Opfattelse først og fremmest drejer sig om i den Forbindelse, er at skabe de nødvendige Forudsætninger for, at den saa stærkt eftertragtede Afvikling kan tage sin Begyndelse, og disse Forudsætninger skabes fortrinsvis gennem en øget Produktion. Har man ikke den fornødne Taalmodighed til at afvente den bejlige Tid eller Stund til Restriktionernes Afskaffelse, men griber til i Utide, forhaler man det endelige Tidspunkt. Derfor er det efter min Opfattelse heldigt, at vi i den ekstraordinære Situation, vi staar i, har en Regering, om hvilken man afgjort ved, at den ikke fæstner Restriktionerne eller udbygger dem mere end højst nødvendigt. Det betyder meget mere, end de fleste aner, at de nødvendige Restriktioner administreres i liberal Aand, indtil det Tidspunkt oprinder, da de endelig kan undværes. Det skal ikke lykkes hverken det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft eller andre ærede Medlemmer fra socialistisk og kommunistisk Side at tilsløre den Kendsgerning, at det, der er den store Modsætning mellem Ministeriet Knud Kristensen og et eventuelt Ministerium Hedtoft, er, at Maalet for Knud Kristensen er Afvikling af Restriktionerne, men for Hedtoft indgaar de som et Led i hele hans politiske Grundsyn. Og vidste man det ikke før, eller var man ved at glemme det, fik man det i hvert Fald paa ny til fulde opfrisket gennem den før nævnte Tale, som i det hele taget er en Tale, der paa forskellig Vis er god at faa Forstand af.

Det er den Betænkning for Resten ogsaa, som det ærede Medlems Parti afgav til Vareforsyningsloven. Jeg forstaar, efter hvad der staar i „Social-Demokraten“ i Gaar,

at netop denne Betænkning skal slaas op til noget stort som værende Retningslinien for, hvordan man fra socialdemokratisk Side i den kommende Tid vil foretage Opbygningen, hvis det skulde times Socialdemokraterne at faa en større Andel deri, end de har for Øjeblikket. Der opstilles i den Betænkning en hel Række Punkter som Udtryk for Partiets planøkonomiske Ideer vedrørende den hjemlige Fordeling af dit og dat, medens man kun i et ganske enkelt Afsnit om Eksportoffensiven giver Udtryk for, at den fortrinsvis maa tage Sigte paa saadanne Varer som f. Eks. Østers, Hummer, Konserver o. a.

Den før nævnte Betænkning indeholder i alt 12 Punkter, og de 11 heraf omhandler i det væsentlige indre Forhold, Fordeling og Krav, medens kun et ganske lille Punkt tager Sigte paa Eksporten og den Offensiv, der i Forbindelse hermed skal sættes ind, hvis der overhovedet kan blive noget at fordele. Hvor er det typisk for den socialistiske Agitation og dens Udnyttelse af Tidens Vanskeligheder! Det er selvfølgelig en taknemmelig Rolle at spille, den at kræve af Regeringen, at den skal ordne det hele og stille baade det ene og det andet til Raadighed for Befolkningen til rimelige Priser og selvfølgelig ogsaa i rigelig Mængde. Man tror aabenbart, at gør man det ofte nok, kan man lidt efter lidt liste den Forestilling ind, at det er Regeringen, der har hele Ansvaret, at ligegyldigt om man hel- eller halvstrejker, er det Regeringen, der maa klare Grejerne.

Man ønsker Varer til Landet. Det er en naturlig Ting; det gør vi alle, men den eneste Maade, det kan ske paa, er, som det saa ofte er sagt, at vi har andre Varer at give til Gengæld, at der foregaar et Bytte, at vi afser noget af det, vi har mere af end de andre, mod at de til Gengæld giver os af Forraad, hvormed de er bedre forsynet end vi. Der foregaar altsaa paa denne Vis en Slags Udligning, og det er ligetil, at jo mere effektiv denne Udligning skal være paa et Tidspunkt, hvor der er Knaphed paa Varer, jo mere føleligt bliver det, enten det saa er Engländerne, der maa afgive flere Varer, eller det er os, der maa afgive Fødemidler. Derfor hævder jeg, at det er uredeligt og vildledende, naar Socialdemokrater og Kommuniste søger at fremstille det, som om det skulde være muligt at komme igennem uden at øve en større Indsats og uden paa forskellig Vis ogsaa at give Afkald.

11 af den socialdemokratiske Vareforsyningsbetænkningens 12 Punkter, altsaa de elleve Tolvte dele, omhandler den indre For-